

Emir Šehanović (rođen 1981. godine u Tuzli, Bosna i Hercegovina) je umetnik koji živi i radi u Beogradu.

Njegova umetnička praksa usmerena je na skulpturu i instalaciju, kroz koje istražuje spekulativne budućnosti oblikovane antropocenom. Koristeći hibridne, pseudoorganske forme i sintetičke materijale, njegovi radovi prizivaju fosilne ostatke i posthumane artefakte, promišljajući procese transformacije, ekološku krhkost i nestabilnu granicu između organskog i veštačkog.

Šehanović je izlagao na samostalnim i grupnim izložbama širom sveta, uključujući eastcontemporary (Milano), Space O+A (Tokio), Vienna Contemporary (Beč), Liste Art Fair Basel (Bazel), Kunstraum Riehen (Rihen), Jeune Création pri Beaux-Arts de Paris (Pariz), AQB Project Space (Budimpešta), Ultrastudio (Los Anđeles), Gallery Weekend Berlin (Berlin) i Athens Video Art Festival (Atina).

Šehanović je, u saradnji sa Ivanom Šukovićem i Dejanom Todorovićem, predstavljao Crnu Goru na 19. Međunarodnoj izložbi arhitekture – Biennale Architettura 2025 (Venecija). Učestvovao je i na značajnim sajmovima savremene umetnosti kao što su Liste (Bazel), Parallel Vienna (Beč) i Art Genève (Ženeva), a nedavno je uvršten u publikaciju 100 Sculptors of Tomorrow (Thames & Hudson).

EUGSTER || BELGRADE

THE THIRD SPACE

Emir Šehanović
4. jun – 22. avgust

Radno vreme:
Sreda–subota, 14:00–18:00

Kontakt:
gallery@eugster-belgrade.com

Eugster || Belgrade
Viline Vode BB
www.eugster-belgrade.com

Tekst: Ivan Šuković
Zvuk: Miloš Hadžić

Počelo je prije sedam ljeta, tačno prije sedam ciklusa kiša. Na ivici močvare uočena je pojava zračenja. Podzemna mreža korijena pružila se prema toj anomaliji da ispita slučaj. Dalji tok nije poznat. Nastupile su promjene. Iz zemlje se osjećala vlaga i strujanje polena. Širile su se mahovine, gljivične niti i kolonije lišajeva, prekrivajući mjesta na kojima su tragovi čovjeka još uvijek opstajali u zemlji. No, to nije trajalo dugo. Za nekoliko sezona, proširice se do kamenih struktura, a zatim dalje kroz metal, beton i pukotine. Građevine, čija su se svjetla noću mogla videti kilometrima daleko, sada djeluju prazno. U toj promjeni nastanili su se neki novi organizmi, imali su drugačiji oblik komunikacije u prirodi. Šaputali su, dozivali su se, našli su razlog da progovore.

Pogledaj! Jesi li ih primijetio?

Koga?

Ljude... stoje nedaleko od nas.

Šta je sa njima?

Opet šetaju pored močvare, šire se bez reda, hodaju pored svega što raste, bučni su.

Više bih volio da ih ne primećujem.

Čuje se jedan muški glas.

Šta kaže?

Poručuje da je u životu važna mjera, isto koliko bjelančevine, proteini, vlakna. Kaže da mu je dužnost da ih tome nauči. Zvuči kao da im je otac. Možda jednostavno želi da privuče pažnju radi sopstvenog interesa za ljubav ili je moguće da ima dobru namjeru?

Prije bih pomislio da je istrošen. Rekao bih da ima...ima neki čudan bol u nogama. Možda je to teret nekog ozbiljnog iskustva?

Po čemu si to prepoznao?

Po načinu na koji govori. Primijetio sam da se kod ljudi teret prošlosti često taloži u tijelu.

Ali, vidiš da i dalje nastavlja da govori.

Da, da... Što je teret veći, to više pokušavaju da objasne svijet.

Slušaj ga...

Da, kaže da će temperatura nastaviti da raste. Da je berza pala. Da o svemu treba reagovati na vrijeme.

To zvuči važno.

Moguće, ali nijednom nije pomenuo močvaru pored koje stoji.

Možda je ne vidi.

Pogledaj.

Šta?

Zagazio je jednom nogom u močvaru.

Zašto bi to uradio?

Nije primijetio. Još jedna loša ljudska procjena.

Čist primjer kako to izgleda kada ti niz nogu curi glib starih uvjerenja u svijetu nedodirljivih interesa. Prvi put pokušaš da osjetiš kako je to ne kalkulisati. I sklizneš u močvaru.

kratka pauza

Osjećaš li kako se tok vode mijenja ispod nas.

Gdje?

Prema sjevernom rubu močvare.

Misliš da je zbog kiše?

Da. Evo ih, i prvi tragovi su se otvorili.

Hajde, hajde, kasnimo. Vrijeme se previše odužilo ovdje u nebitnim pričama.

Misliš na priče o...

Nebitno, zar još uvijek razmišljaš o njima?

Dalji tok nije poznat.